

The lady with the lamp

Het viel niet mee om een afspraak te krijgen met mw. Fie Slagter. Niet dat ze niet wilde, maar er was altijd iets dat eerst moest of er was iemand die haar hulp nodig had. Dat was dan belangrijker dan een interview ondergaan. Nu, begin maart, is het dan zover. In huis overal tekenen van herinneringen aan personen en plaatsen. Als we het gesprek beginnen, zijn haar eerste woorden, terwijl we op de Bethelkerk kijken: 'Ik ben altijd zeer betrokken geweest op de kerk. Ik ben in een pastorie geboren en die betrokkenheid is nooit over gegaan.'

Het leven van Fie in vogelvlucht

Ze is in de gereformeerde pastorie in Suawoude, Friesland, geboren, als Sophia Esther Idzarda Pel, direct na het eerste kwart van de vorige eeuw. Haar vader was dus dominee. Hij heeft daar tweeëntwintig jaar gestaan. Het gezin bestaat uit drie broers en drie zussen. Ze is opgeleid tot verpleegkundige met de kraamaantekening (het ooievaartje!), is getrouwd en heeft vijf kinderen gekregen. In 1983 is haar huwelijk weliswaar ontbonden, verdrietig genoeg, maar toch is ze en voelt ze zich de weduwe van haar inmiddels overleden man. Haar leven heeft in het teken van 'dienen en zorgzaamheid' gestaan. Ik krijg daar een klein voorbeeld van mee. Ik laat mijn potlood vallen, maar Fie wil het oprapen. Het wordt nu wat rustiger om haar heen, maar er is nog steeds genoeg te doen.

Fie en haar vader

Haar vader is zeer bepalend geweest in haar leven. Hij was een betrokken dominee die veel contacten had en veel pastoraal werk deed. Dan mocht Fie ook wel mee, op ziekenbezoek bij de beurtschippers die in Suawoude woonden of naar de tuberculose-tentjes, waar jonge gemeenteleden soms jaren afgezonderd moesten kuren. Haar herinneringen aan het kerkelijk leven in Suawoude worden gekleurd door warme gevoelens voor het hechte en kerkse dorp met maar één niet kerkelijk gezin! Hoewel pas veertien jaar, toen de oorlog begon, ging ze met haar vader mee in het verzet. Het geestelijk verzet verduidelijkt ze. Vader vond dat hij als predikant een voorbeeld moest zijn en hij was dat ook. Met als consentie dat hij moest onderduiken. 'Onder water gaan' noemden ze dat in Friesland. Ze laat me een boek zien '1940-1945 Tytsjerksteradiel', waarin haar vader als verzetsman wordt beschreven. Er staat ook een foto van een jonge Henk Vredeling in, de latere minister van defensie, vermomd als meisje. 'Ze' was beeldschon!

Door de oorlog werd haar Mulo-opleiding afgebroken. De scholen waren bezet door de Duitsers. Ze wilde heel graag de verpleging in, geïnspireerd door de zendingsfilm over Florence Nightingale, 'the lady with the lamp'. Die film mocht ze wel zien, want dat was geen vermaak! Haar vader vond verplegen eigenlijk beneden hun stand; hij was erg gehecht aan omgangsvormen en etiquette en in die opleiding zou ze ook moeten dweilen! Zij heeft zich met succes verzet en zo ging ze naar Wilhelminaoord, een inrichting voor epileptici in Sint Nicolaasga. Dat duurde maar drie maanden, want vader riep haar terug om voor moeder te zorgen die depressief geworden was. We verbazen ons beiden over de vanzelfsprekende beschikking die ouders toen konden hebben over dochters ten behoeve van zorgtaken in het gezin. Na een poos kon ze weer weg en via een

boezemvriend van haar vader kwam ze in het Eudokiaziekenhuis in Rotterdam terecht. Hoewel onderbroken door weer een zorgperiode voor haar depressieve moeder, werd die opleiding in 1950 met succes afgerond. Tijdens die opleiding was ze op kamers gegaan bij een familie met drie jongens. Eén van die jongens was bevriend met Jo Slagter, met wie ze al snel verkering kreeg en later trouwde.

Fie en haar man

Hij was co-assistent in Eudokia en de welhaast klassieke relatie 'zuster-dokter' werd een feit. Omdat hij dokter was en gereformeerd, kreeg hij de goedkeuring van vader, hoewel die liever een wat hoger ontwikkelde schoonzoon voor Fie had gezien. Ze trouwden in 1954 en op de dag dat Fie haar eerste kind kreeg, studeerde haar man af als arts. Hij deed een vervolgopleiding tot psychiater, in Amsterdam, aan de Valeriuskliniek, betaald door de Vereniging voor Zenuw- en Zielsziekten. Ze woonden voor het eerst in een eigen huis, dus niet meer op kamers zoals dat in de jaren '50 veel voor kwam. Eenmaal afgestudeerd werd hij door die vereniging geplaatst op Bloemendaal. Na enige tijd konden ze ook in Den Haag gaan wonen, aan het Phloxplein, naast de hervormde pastorie. Het leven lachte haar, haar man en hun vijf kinderen toe. Ze werd mondiger en zelfbewuster, ze werd de eerste vrouwelijke ouderling in de Petrakerk. Ze kwam, zoals ze dat zegt 'achter de theepot vandaan'. Kortom, ze ontwikkelde zich.

Fie en haar weefgetouw

Als gevolg van die ontwikkeling werkte ze vijfendertig jaar als kerkelijk vrijwilliger in het humanistisch verpleeghuis 'Nieuw Berkendaal'. En aan zichzelf kwam ze ook nog toe. Ruim vijftien jaar lid van het Haags Kamerkoor, daarna nog lang alt in de cantorij van de Petrakerk. En nu nog zingt ze wekelijks in Duinhage. Zo houdt ze haar stem in conditie. Niet alleen Fie deed kerkenwerk, maar haar man deed dat ook. Hij was evangelisatie-ouderling. Maar zijn werk en de activiteiten van Fie zorgden voor verwijdering, leidend tot een echtscheiding. Hoe moeilijk dat ook was, een gevoel voor hem was er nog steeds. Daardoor kon er toch weer een band komen, toen het met hem slecht ging; hij kreeg de ziekte van Alzheimer en kon uiteindelijk niet meer zelfstandig wonen en leven. Duinhage werd zijn laatste woonplaats, waar Fie hem liefderijk tot aan zijn dood verzorgd heeft. We kijken elkaar aan, wat stil. 'Mijn leven is eigenlijk een tapijt op een weefgetouw', zegt ze dan, 'als je er op kijkt ziet het er mooi uit, maar aan de onderkant is het rafelig.' Ik dank haar voor het feit dat ze ook wat rafels heeft willen laten zien, maar ik vind het een mooi tapijt geworden.

Inge Ligthart Schenk